

Projev Mons. Antona Otteho, zástupce Ackermann-Gemeinde, u příležitosti rozloučení s otcem biskupem Josefem Kouklem v Litomeřicích 29. května 2010

Otče biskupe,
otcové biskupové,
bratři a sestry,

po mém návratu do naší země mně zprvu nešlo používat oslovení otče biskupe. Byl jsem zvyklý na oslovení nejdůstojnější pane, Excellence anebo pane biskupe. U otce biskupa Josefa jsem s tím však problémy neměl. On byl skutečně mým, naším otcem v Ackermann-Gemeinde, za kterou dnes smím mluvit. Byl nám otcem, povzbuzovatelem, přítelem.

Byl nám otcem, který rozuměl tomu, že těžko přijímáme náš poválečný osud obětí spravedlivé odplaty. Dveře jeho rezidence byly pro nás zavřeny jen tehdy, když sám nebyl doma. Vždy nás osobně hostil a sklenička dobré moravské slivovičky u toho nesměla chybět.

Povzbuzoval nás tím, že naše snahy o léčení ran minulosti smířením nejen vyzdvihoval a chválil, ale sám se také k těmto snahám připojil. Například tím, že tři kněze z velkého počtu vyháněných z litoměřické diecéze povolal do katedrální kapituly; jako prvního preláta Rabase, sekretáře posledního německého biskupa Webera. Nebo tím, že nikdy neodmítl pozvání na setkání Ackermann-Gemeinde na nejrůznějších místech Německa, což vedlo k tomu, že někteří začali uvažovat, zda ten litoměřický biskup není vlastně tajným světícím biskupem Evropy.

Jeho přátelství k nám se zřetelně projevilo také tím, že se biskup Josef stal členem naší sesterské organizace Sdružení Ackermann-Gemeinde.

Truchlíme nad tím, že otec biskup Josef už není mezi námi, tak jak jsme ho znali, jak jsme si ho vážili, ctili a měli rádi.

Ale přejeme mu i to nové společenství s Trojjediným Bohem, s Matkou Boží Pannou Marií, se svatým Josefem, s jeho rodiči; ale i s těmi z našich řad Ackermann-Gemeinde, kteří nás předešli a možná už na něj čekali: prelát Rabas, prelát Klieber, paní Weissová, paní Ria a mnoho jiných.

Tak se měj dobře, otče biskupe Josefe. A že na nás nezapomeneš, to víme.

Mons. Anton Otte, zástupce Ackermann-Gemeinde